



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **B. A.**
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
Dědinova 2011/19, 148 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. prosince 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-HA12-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 5. 3. 2019 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 12. 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-HA12-2017, kterým mu ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, §

14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce úvodem svého podání shrnul skutkový stav, s nímž se žalovaný dle jeho mínění řádně nevypořádal. Dále žalobce podotkl, že zprávy mezinárodních organizací o dodržování základních lidských práv a náboženských svobod v Pákistánu jsou starého data, čili jsou neaktuální, neúplné a neodrážejí skutečný stav věci. Žalobce rovněž poukazuje na své výpovědi a argumenty, které nebyly ze strany správního orgánu vyvráceny. Stejně tak žalovaný pochybil, když nepřistoupil k úplnému překladu předložených dokumentů a pouze konstatoval jejich obecnost, aniž by se v plném rozsahu vypořádal s jejich obsahem. Ovšem ani takovéto informace nelze přehlížet, pokud korespondují s výpovědí žalobce a dokreslují skutečné poměry v zemi původu.
3. Dále žalobce namítá, že provedené důkazy mají být hodnoceny v jejich vzájemné souvislosti, nikoli jednotlivě. Žalovaný učinil závěr, že žalobce nemohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. S tím se však žalobce neztotožňuje, když upozorňuje, že žalobce a jeho původní rodina byli terčem násilného ozbrojeného útoku, že bratr žalobce byl zbit policejním orgánem a že žalobce neměl možnost obrátit se na jiné státní orgány a to z důvodu strachu z nežádoucí pozornosti spojené se šikanou a ponižováním. Podmínka pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu tak dle žalobce byla dána, když v případě návratu do země původu by byl ohrožen na zdraví i na životě.
4. Žalobce poukazuje i na těžkou ekonomickou situaci v Pákistánu, která souvisí s náboženskými a politickými poměry v zemi a která by měla být brána v úvahu jako důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů.
5. Dle žalobce došlo v předcházejícím řízení k porušení § 12, § 14, §16 a § 91 zákona o azylu a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to tím, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neprovedl řádně a úplně všechna šetření.
6. Žalobce taktéž namítá, že se žalovaný nezabýval meritem věci, kdy hlavním problémem současnosti je extrémní chudoba obyvatelstva a strach z násilí a pronásledování. Jak plyne z výpovědi žalobce, byly dány důvody i k uložení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán však k politickým a jiným důvodům dle § 12 zákona o azylu vůbec nepřihlédl. I tak je ale dán důvod pro udělení humanitárního azylu, jelikož žalobce chce žít v bezpečí důstojným životem a chce se oženit se svou družkou, občankou Německa.
7. Žalobce je proto toho názoru, že žalovaný porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka jakýmkoli způsobem na hranice území, na kterém by byl ohrožen jeho život nebo jeho osobní svoboda. Žalovaný neshromáždil v průběhu řízení aktuální poznatky o zemi původu žalobce, o vývoji politické situace a řádně neprověřil skutečnosti, které nasvědčují tomu, že se na něj vztahují ustanovení zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odmítl žalobní námitky jako nedůvodné. Dle svého názoru dal žalobci nadstandartní prostor v rámci čtyř pohovorů k poskytnutí úplné a relevantní výpovědi. I

tak jsou ale jeho tvrzení nesourodá a rozporuplná, což bylo důvodem, proč správní orgán došel k závěru o nevěrohodnosti žalobcem tvrzených důvodů podané žádosti. Žalobce nespadá do kategorie zranitelných osob a nepředkládá přijatelné důvody, kterými by rozpory svých výpovědí ospravedlnil.

9. Žalovaný usiloval o dostatečné zjištění skutkového stavu a za tímto účelem opatřil dostatečné množství podkladů. Stejně tak se dostatečně zabýval podklady pro rozhodnutí doložené žalobcem, přičemž důvody zvoleného postupu jsou z napadeného rozhodnutí zcela patrné. Žalobce měl v průběhu řízení možnost se s obsahem spisu seznámit, na materiály uložené na USB flash disku byl jednotlivě dotazován v průběhu doplňujícího pohovoru dne 6. 12. 2018. Na základě jak rámcového obsahu těchto důkazů, tak důvodů jejich předložení žalobcem, žalovaný konstatoval, že u doložených materiálů absentuje vztah k osobě žalobce, nedokládají jeho tvrzení ohledně jím předestřených potíží a neposkytují ani vysvětlení rozporů v jeho výpovědích. Lze je tak považovat pouze za podpůrné informace o obecné situaci v Pákistánu.
10. Podrobně se žalovaný zabýval individuálními okolnostmi případu, ale byl nucen konstatovat nevěrohodnost tvrzení žalobce. Vyjma nekompaktnosti výpovědí, tyto nekorespondují ani s obsahem podkladových informací, např. o potížích členů skupiny Ahmadija získat cestovní doklad, když žalobci byl vydán cestovní pas bez potíží. K jednotlivým rozpornostem pak žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný následně připomněl, že je to právě žadatelova výpověď, ze které správní orgán vychází. K otázce úplných a věrohodných výpovědí pak žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 Azs 23/2013 – 23, dle kterého je bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu zdůrazňován stěžejní význam výpovědi žadatele o azyl a jím poskytnutých informací pro úplnost podkladů ve správním řízení, kdy často není možné prokázat žadatelovo tvrzení jinak, než právě jeho věrohodnou výpovědí, srovnáním jím uvedených skutečností, vlastnoručně psaným prohlášením a pohovorem. Naopak váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které jsou navíc v průběhu pohovoru měněny, jsou chápány jako účelové, nevěrohodné a nedostatečné. Jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014–35, musí žadatel o mezinárodní ochranu ve své žádosti uvést skutečnosti, ze kterých lze dovodit některý z důvodů pro její udělení a zároveň musí unést důkazní břemeno ohledně důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.
12. Žalovaný došel k závěru, že žalobcova tvrzení nevedou k předpokladům, které by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Závěry správního orgánu pak byly dostatečně odůvodněny v napadeném rozhodnutí.
13. Přesvědčivosti tvrzením žalobce nedodaly ani okolnosti předcházející podání žádosti, kdy žalobce do České republiky přicestoval na falešný služební pas, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až dva dny poté, kdy s ním bylo po jeho vrácení z hranic s Německem zahájeno řízení o správním vyhoštění.
14. Správní orgán přihlédl při rozhodování k žalobcovu věku, zdravotnímu stavu, rodinné, sociální a ekonomické situaci, nicméně okolnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Ani záměr oženit se s družkou, která je občankou Německa, není důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, nebo k udělení azylu humanitárního. Ekonomickou situaci v Pákistánu hodnotil žalovaný jak s přihlédnutím k obecným informacím o zemi původu žadatele, tak i s přihlédnutím k individuálním okolnostem.

Jak ve svém usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017, uvedl Nejvyšší správní soud, nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti nebo legalizace pobytu případ hodný zvláštního zřetele. Proto nedobrá hospodářská situace v Pákistánu a její dopady na obyvatelstvo nezakládají existenci okolnosti hodné zvláštního zřetele.

15. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

16. Po zahájení prvního jednání ve věci, které se konalo dne 15. 7. 2020, zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby. Následně doplnil, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, a to z důvodu nezjištění relevantních informací o zemi původu.
17. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že s obsahem podané žaloby nesouhlasí a považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné. Následně v plném rozsahu odkázal na správní spis.
18. Žalobce v rámci výslechu účastníka zopakoval skutečnosti uvedené v žalobě. Dále doplnil, že správní orgán není seznámen se skutečným životem komunity žalobce.
19. Zástupce žalobce v konečném návrhu konstatoval, že dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného nekoresponduje ani se spisovým materiálem, ani s obecně známými skutečnostmi. Stoupenci hnutí Ahmadija jsou podrobováni nelidskému zacházení a mučení, přičemž státní orgány nejsou schopny zajistit žalobcovu bezpečnost. Rovněž se domnívá, že ze strany správního orgánu nedošlo k pečlivému a řádnému hodnocení důkazů. Takový zásah je nepřiměřeně přísný a zasahuje do osobní svobody žalobce. Z uvedených důvodů zástupce žalobce navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.
20. Pověřený pracovník žalovaného závěrem shrnul, že žalovaný trvá na svém rozhodnutí a má za to, že zohlednil veškeré relevantní okolnosti případu. Žalobu považuje za nedůvodnou, proto navrhuje, aby tato byla zamítnuta.
21. Při soudním jednání, které se konalo po zrušení rozsudku a vrácení věci Nejvyšším správním soudem dne 30. 6. 2021, zástupce předně plně poukázal na písemné vyhotovení žaloby. Následně zdůraznil, že ze strany žalovaného došlo k procesnímu pochybení, když bez řádného dokazování byla výpověď žalobce posouzena jako nevěrohodná. Jestliže se vyskytly ve výpovědi nějaké nesrovnalosti, má žalobce za to, že tyto nebyly natolik zásadní, aby byl učiněn závěr, že žalobce poskytl informace nevěrohodným způsobem.
22. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě. K problematice nevěrohodnosti výpovědi pak odkázala i na napadené rozhodnutí. Věrohodnost výpovědi se nevyvrací žádnými důkazy, nýbrž logickou úvahou, případně porovnáním výpovědí.
23. V konečném návrhu zástupce žalobce sdělil, že má za to, že tvrzení žalobce nebylo relevantními důkazy vyvráceno. Správní orgán vyhodnotil tvrzení žalobce v rozporu s informacemi, které byly správním orgánem opatřeny. Tyto dle zástupce žalobce nemohou být jednoznačné a dostačující k tomu, aby vyvrátily tvrzení žalobce. Správní orgán neopatřil zprávy od nevládních organizací, které jsou celosvětově uznávané a které se speciálně zabývají dohledem OSN, dodržováním lidských práv (např. Human Rights

Watch, Amnesty International). V žádném případě nelze spoléhat na zdroje, u kterých nelze vyloučit „politické názory“, které se u státních orgánů mohou vyskytnout. Jestliže se vyskytly nějaké nesrovnalosti, jsou dle zástupce žalobce pro řízení zcela nepodstatné. Nelze ani přehlédnout, že žalobce neovládá český jazyk. Formálně byl sice řádně poučen a podepsal protokol, nicméně zástupce žalobce neví, zda k tomu skutečně došlo. Pokud by se žalobce po nastudování materiálů obrátil na osoby, které by mu jejich podstatu vysvětlily, zjistil by, že došlo k nedorozumění nebo k některým nepřesnostem. Jelikož se jedná o osobu, která se v případě návratu cítí na životě ohrožená, je třeba pečlivě posuzovat veškeré skutečnosti a veškeré verze, které žalobce tvrdil. Pokud nejsou jednoznačně vyvráceny, musí z nich správní orgán vycházet. Nemůže svévolně spekulovat o tom, že správním uvážením rozhodl o nevěrohodnosti. Správní uvážení má být chápáno jen jako nápomocné ke zjištění skutkového stavu. Založit rozhodnutí na správním uvážení je v rozporu se zásadami správního řízení. Napadené rozhodnutí navrhl zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

24. Pověřená pracovnice žalovaného v konečném návrhu uvedla, že k samotné nevěrohodnosti se vyjádřila již v průběhu řízení. Co do námítky použití nedostačujících informací odkázala na protokol o seznámení se s podklady pro rozhodnutí, kde je uvedeno přibližně 15 různých zpráv, mezi nimi i zástupcem žalobce zmíněné zprávy nevládních organizací. K možnosti vlivu nesprávného překladu pověřená pracovnice žalovaného upozornila, že každý z pohovorů byl žalobci na jeho konci zpětně přetlumočen. Dle jejího názoru by se rozpory v jazykových nesrovnalostech při zpětném přetlumočení zcela určitě vyjasnily. Žalobce však nikdy nesdělil jakékoliv upřesnění, neměl žádných námitek. Co do sdělení, že rozpory ve výpovědích nebyly nijak zásadní, pověřená pracovnice uvedla, že dle jejího názoru byly uvedené informace zcela zásadní a protichůdné, rovněž jich bylo poměrně značné množství. Žalobu navrhla zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
26. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 23. 6. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 6. 2017 žalobce ke své žádosti sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánu, pandžábské národnosti, je stoupencem hnutí Ahmadija a není, ani nikdy nebyl, politicky angažovaný. Žalobce je svobodný a bezdětný, má středoškolské vzdělání. Dle svých slov vycestoval dne 16. 6. 2017 letecky z Pákistánu přes Dubaj do Teheránu, odkud po jednom dni pokračoval přes Istanbul do České republiky, na jejíž území vstoupil dne 18. 6. 2017. Z Prahy měl v plánu zamířit do Německa, nicméně byl při hraniční kontrole německou policií zadržen a předán zpět do České republiky. Žalobce v minulosti nikdy nenavštívil žádný ze států Evropské unie, stejně tak nedisponoval vízy ani povoleními k pobytu na území jiných států, vyjma Ománu, kde mu platnost povolení vypršela dne 22. 1. 2019. Žádost o udělení mezinárodní ochrany dosud nepodával. Žalobce vycestoval z Pákistánu se dvěma pasy, a to jeho občanským cestovním pasem, který později zničil a s pasem služebním, který získal od převaděče.
27. K důvodům opuštění vlasti žalobce uvedl, že stěžejní byl rozpor s lidmi jiného vyznání, kdy jeho život byl v ohrožení. Policii v této věci nekontaktoval, jelikož ta by se

přiklonila na stranu agresorů. K tomuto názoru žalobce dospěl po zkušenosti jeho bratra, který byl fyzicky napaden, zadržený viník ale nebyl stíhán. Výjimkou není ani napadání dětí stoupenců Ahmadija. Rovněž jsou v Pákistánu místa, kde tito nemohou bydlet vůbec. Samotný žalobce byl po svém návratu třikrát zbit holemi a dvakrát došlo k prostřílení domovních dveří. K důvodu, proč nevyužil možnosti platného povolení k pobytu v Ománu, žalobce uvedl, že jím je absence garanta, který se za danou osobu zaručí a poskytne mu zaměstnání. Po opakovaném zbití a prostřílení dveří řešil žalobce věc s policií. I přes označení konkrétních osob policie žádné úkony neprovedla. Další kroky žalobce neprovedl, a to ze strachu o svou rodinu a komunitu jako celek. Problémy žadatelovy rodiny začaly poté, co jeho bratr napadl jednoho z útočníků, následně byl ale přemožen. Právě při tomto incidentu došlo k fraktuře nohy bratra žalobce. Osoby, které napadly bratra, byly dle žalobce totožné s těmi, které prostřílely dveře jejich domu. Dále doplnil, že po studiu pobýval tři roky v Islámábádu, kde vykonával práci hlídače a obchodního zástupce. Po napadení cestou domů třemi osobami, které věděly o jeho příslušnosti ke komunitě, žádal o poskytnutí bezpečnějšího místa pobytu. V tom mu však nebylo vyhověno, proto odešel. Tyto osoby ho v jednom případě navštívily i doma, k fyzické konfrontaci však nedošlo. Později doplnil, že k napadení došlo v souvislosti s tím, že byl v Islámábádu obviněn z krádeže. Po tomto incidentu se žalobce obrátil na stranu Džamat Ahmadija, která mu doporučila, aby věc neoznamoval na policii.

28. K dalším útokům proti jeho rodině a stoupencům skupiny Ahmadija uvedl, že v roce 2004 byl v městě Sialkot, kam se jeho rodina později přestěhovala, spáchán atentát na mešitu jejich skupiny. V téže roce byl zapálen obchod, který řídil jeho otec a jeho strýc. Později byl zabit bratranec a na jeho otce i na další členy rodiny byl vyvíjen tlak a podnikány fyzické útoky. Dle názoru žadatele ale bylo vlivem imáma vyšetřování zmařeno. Po přestěhování do Chenab Nagar vedl otec žalobce další obchod. Tento byl v roce 2012 napaden a zapálen.
29. Žalobce byl v průběhu pohovoru se správním orgánem dotazován, zda se po jmenovaných incidentech někdy obrátil o pomoc k místní organizaci skupiny Ahmadija. Žalobce tak dle svých slov učinil, nicméně organizace jim doporučila, aby z jejich strany nebyly podnikány žádné další kroky, a to z důvodu obavy z možných odvetných opatření.
30. Žalobce závěrem uvedl, že v případě návratu do Pákistánu by byl jeho život v ohrožení, kdy může být kýmkoli zabit.
31. Po přezkoumání věci krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 22. 7. 2020, č. j. 31 Az 3/2019-69, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí brojl žalobce kasační stížností, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu projednání. V rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j. 31 Azs 321/2020-29, konstatoval, že důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany byla nevěrohodnost azylového příběhu žalobce. Touto skutečností se však krajský soud nezabýval.
32. Krajský soud vázán shora vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu přistoupil znovu k přezkoumání napadeného rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. a usoudil následovně.
33. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

34. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. V odst. 2 je uvedeno, kdo se rozumí rodinným příslušníkem.
35. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
36. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, kterýž nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. V ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny.
38. Krajský soud podrobně zhodnotil jednotlivé výpovědi žalobce, které byly v rámci správního řízení učiněny dne 28. 6. 2017, 3. 7. 2018, 13. 9. 2018 a 6. 12. 2018. Žalovaný na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí předně přestřel situaci náboženské skupiny Ahmadija v Pákistánu, přičemž ze správního spisu i ze samotného napadeného rozhodnutí je patrné, že si k těmto závěrům obstaral nejen zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA a Ministerstva vnitra Velké Británie, ale i informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo zprávu Rakouského centra pro výzkum a dokumentaci o zemích původu a azylu. Krajský soud stejně jako žalovaný nepopírá, že stoupenci hnutí Ahmadija mohou být terčem negativního zacházení, nicméně v projednávané věci nesla výpověď žalobce natolik zásadní rozpory, že nezbylo než dojít k závěru, že výpověď žalobce nelze označit za věrohodnou.
39. Krajský soud se proto při přezkumu napadeného rozhodnutí zaměřil na jednotlivé rozpory, které žalovaný v napadeném rozhodnutí vymezil.
40. Žalobce při poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že situace se zhoršila po jeho návratu z Ománu během pobytu v Chenab Nagar, kdy měly být podpáleny dveře domu jeho rodiny. V následném pohovoru však sdělil, že dveře domu byly dvakrát prostrženy. Konzistentní nebyl žalobce ani při popisu problémů jeho bratra, které následně vyústily v problémy celé rodiny s odpůrci hnutí Ahmadija, kdy

nejprve uvedl, že bratr nevydržel vysmívání útočníků a jednoho z nich napadl, což mělo za následek zlomení nohy bratra žalobce. Tento incident se měl odehrát na přelomu let 2016 a 2017. V reakci na to se měl žalobce spolu s bratrem obrátit na policii. V dalším z řady pohovorů však žalobce toto své tvrzení popřel, když uvedl, že ke zranění bratra došlo během napadení rodinného obchodu, a to v roce 2012. V tomto období mělo dojít i ke zmíněnému útoku na dům. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, kdy dle názoru soudu žalobce nejen že nebyl konzistentní ve sdělení období, během kterého mělo dojít k incidentům, a to v řádu několika let, ale rovněž i průběh samotných událostí byl žalobcem v průběhu správního řízení měněn.

41. Rozpory lze shledat i co do dalších okolností žalobcova života, kdy nejprve uvedl, že poté, co se s rodiči přestěhoval do Chenab Nagar a ukončil svá studia, si v tomto městě založil obchod. Ten mu měl být odpůrci hnutí Ahmadija zapálen, žalobci mělo být vyhrožováno a měl být zbit. To žalobce potvrdil i v dalším pohovoru. Během doplňujícího pohovoru však žalobce svou výpověď změnil a uvedl, že Chenab Nagar obchod neměl, pouze zde studoval a obchod si otevřel až v Islamabadu. Když byl v dalším pohovoru dotázán, jaký z obchodů byl zapálen, sdělil, že se jednalo o obchod otce a strýce v Sialkot, a že se incident odehrál v roce 2004. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi žalobce budí i skutečnost, že dle svého tvrzení v Islamabadu pracoval v obchodě a pro podezření z krádeže byl majitelem a ostatními obchodníky fyzicky napaden. Z uvedeného je tak dle krajského soudu patrna existence dalších rozporů, kdy žalobce ani v dalších okolnostech nedokázal předestřít výpověď, kterou by bylo možné označit za věrohodnou. Žalobce nikterak neozřejmil, v jakém městě obchod otevřel, potažmo zda v něm byl pouze zaměstnancem nebo byl jeho vlastníkem.
42. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce nejprve tvrdil, že v Islamabadu měl problémy pouze menšího řádu, aby následně uvedl, že byl napaden třemi neznámými mladíky mimo obchod a u žalobce doma. Tyto tvrzené okolnosti žalobce následně opět změnil, když uvedl skutečnosti týkající se již zmíněného napadení z důvodu smyšlené krádeže.
43. Nekonzistentní byla i výpověď žalobce ohledně jeho snahy o získání ochrany státních orgánů ve vlasti. Nejprve uvedl, že nezná přesnou totožnost lidí, se kterými měl ve vlasti potíže, nicméně ví, že to byli lidé ze sousedství, a že pokud by se na policii obrátil, přiklonila by se policie na stranu útočníků. Později však žalobce tvrdil, že na policii byl 1,5 měsíce před svým odjezdem poté, co jim někdo prostrílel dveře. Dle jedné z verzí jeho výpovědi však tento incident měl proběhnout v roce 2012. Nejasné bylo i jeho sdělení o tom, kolikrát se na policii ve věci svých problémů obrátil a zda ji v důsledku nečinnosti upomínal.
44. Nad rámec uvedeného je třeba podotknout i to, že mezi výpověďmi žalobce byly shledány nejen výše zmíněné rozpory, ale, jak v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, patrný jsou i určité rozpory mezi výpovědí a informacemi o zemi původu. Ze zpráv založených ve správním spise je evidentní, že město Chenab Nagar (jinak také označované jako Rabwah) je z velké většiny tvořeno komunitou Ahmadijců. Problematické jsou v tomto městě nájezdy odpůrců hnutí Ahmadija, ty však žalobce ve své výpovědi nevzpomenul. S informacemi o zemi původu je nesouladné i tvrzení žalobce o opakovaném vycestování a následném navracení se do země původu na základě cestovního dokladu, který si měl žalobce dle svých slov bez problému vyřídit před svým odjezdem do Ománu. Dle informací o zemi původu je však vyloučeno, aby si žalobce, jestliže je příslušníkem hnutí Ahmadija, cestovní doklad bez problémů obstaral.

45. Z protokolů o provedených pohovorech plyne, že žalobce byl ohledně rozporů ve svých výpovědích opakovaně dotazován, nicméně tyto nedokázal věrohodným způsobem ozřejmit. K námitce možného způsobení nepřesností tlumočením krajský soud ve shodě s názorem žalovaného, který uvedl v průběhu ústního jednání před soudem, konstatuje, že žalobci byly pohovory zpětně přetlumočeny a případné nedostatky tak měl příležitost vyjasnit. Tak se ale nestalo. Ze správního spisu lze seznat i to, že žalovaný měl pro své rozhodování dostatečné množství podkladů. Co do námitky jejich zastaralosti krajský soud uvádí, že žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit ve správním řízení a jejich případnou zastaralost namítnout. Tak nicméně neučinil. Pro úplnost lze poukázat na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, dle kterého: *„zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat (...) pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové zprávy uplynul určitý čas. Zastaralá je taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila.“*
46. K otázce posuzování problematiky udělení humanitárního azylu nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
47. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřisluší, aby vyhodnocoval ekonomickou a politickou situaci v zemi původu, potažmo materiály s touto situací přímo související, a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobce nárok na humanitární azyl má či nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017-44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkoumává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: *„Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřelované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „členské státy (...) zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany*

podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017-37).

48. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla uvedena v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, kde bylo konstatováno, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
49. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu a důvody pro jeho udělení či neudělení zabýval na straně 18 napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom znovu upozorňuje na fakt, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru žalovaný obstál, zaobíral se stavem žalobce jak po stránce zdravotní, tak po stránce pracovní i právní způsobilosti, přičemž své úvahy opíral o výpovědi žalobce. Soud je proto toho názoru, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný pro to, aby správní orgán rozhodl, že důvody pro udělení humanitárního azylu nejsou dány.
50. Co do udělení humanitárního azylu pro neutěšenou ekonomickou situaci v zemi původu krajský soud ve stručnosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020 – 33, kde bylo konstatováno, že *„ve stěžovatelem uvedených důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu) nelze spatřovat azylově relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27.8.2003, č.j.5Azs3/2003-54, či ze dne 8.4.2004, č. j. 4 Azs 47/2004–60, nebo usnesení ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015–25).“*

VI. Závěr a náklady řízení

51. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. července 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně